

Maak de mooiste **streepgedichten**
door de kunst van het weglaten

BLACK OUT POETRY

MUS is een imprint van BBNC uitgevers bv

Copyright © MMXX BBNC uitgevers bv, Amersfoort
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave
mag op welke manier dan ook worden verveelvoudigd
of openbaar worden gemaakt zonder nadrukkelijke,
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Samenstelling: Winnie Olsthoorn, BBNC uitgevers bv
Omslagdesign: Marije Wietsma-van der Veen
Zetwerk: BBNC uitgevers bv
Gedrukt in Tsjechië.

ISBN 978 90 453 2564 4
NUR 370 Cadeau
BISAC LAN005070 LANGUAGE ARTS & DISCIPLINES /
WRITING / POETRY // LCO015000 LITERARY COLLECTIONS
/ DIARIES & JOURNALS
THEMA WZG Cadeauboeken

info@bbnc.nl
www.musboeken.nl

De uitgever heeft getracht alle rechten te regelen
volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die
desondanks menen zekere rechten te kunnen doen
gelden kunnen zich alsnog tot de uitgever wenden.

VOOR WOORD

Ken je het fenomeen *Black Out Poetry* al? Het is niets nieuws: al sinds 1980 wordt deze kunstvorm beoefend. En de mogelijkheden om er je eigen creatieve ei in kwijt te kunnen zijn eindeloos. Je pakt een pagina uit een boek of tijdschrift en streept net zo lang woorden door tot er een zelfgemaakt, veelzeggend (of nietszeggend) gedicht overblijft. Je werkt met markeerstift in bestaande teksten om door middel van de kunst van het weglaten (lees: wegstrepen) de mooiste, poëtische korte gedichten te maken. Vaak zijn er maar een paar woorden nodig om een groots verhaal te vertellen. De woorden die je kiest zullen je veel vertellen over jezelf en wat er op dit moment in je leven speelt. Misschien maak je met dezelfde tekst wel nooit twee keer hetzelfde gedicht, omdat je op ander moment andere woorden opvallen.

Wij hebben in dit boek 100 bijzondere basisteksten voor je verzameld waar je naar hartenlust in kunt krassen, plakken en scheuren. Deel je creaties met de hashtag #blackoutpoetry en kijk ook vooral onder deze hashtag voor inspiratie voor je eigen werk!

Veel liefs van,
MUS

Myn boek moet de wereld in. Hieraan is niets te doen! Laat dan Busselinck & Waterman het ook te lezen krygen... afgunst is myn zaak niet. Maar knoeiers en onderkruipers zyn ze, dit zeg ik! Ik heb 't vandaag nog aan den jongen Stern gezegd, toen ik hem in *Artis* introduceerde. Hy mag het gerust schryven aan zyn vader.

Zoo zat ik dan voor een paar dagen nog vreeselyk in den brand met myn boek, en zie, Frits heeft my op den weg geholpen. Ik heb dit hemzelf niet gezegd, omdat ik niet goedvind iemand te laten merken, dat men verplichting aan hem heeft — dit is een principe van me — maar wáár is het. Hy zei dat Stern zoo'n knappe jongen was, dat hy zulke snelle vorderingen in het hollandsch maakte, en dat hy duitische verzen van Sjaalman in het hollandsch vertaald had. Ge ziet, de verkeerde wereld was in myn huis: de *Hollander* had in het duitisch geschreven, en de *Duitscher* vertaalde in het hollandsch. Als ieder zich by zyn eigen taal had gehouden, zou er moeite gespaard zyn. Maar, dacht ik, als ik myn boek door dien Stern schryven liet? Als ik er wat by te voegen heb, schryf ikzelf van-tyd tot-tyd een hoofdstuk. Frits kan ook helpen. Hy heeft een lystje van woorden die met twee e's geschreven worden, en Marie kan in het net schryven. Dit is met-één voor den lezer een waarborg tegen alle onzedelykheid, want dit begrypt ge toch, dat een fatsoenlyk makelaar aan zyn dochter niets in handen geven zal, wat niet strookt met de zeden en het fatsoen.

Ik heb de beide jongens toen over myn plan gesproken, en ze vonden het goed. Alleen scheen Stern, die een tint van letterkunde over zich heeft — zooals veel Duitschers — stem te willen hebben in de wyze van uitvoering. Dit beviel me nu wel niet zeer, maar omdat de voorjaarsveiling op-hand is, en ik van Ludwig Stern nog geen orders heb, wilde ik hem niet te sterk kontrarieren. Hy zei dat: «als de borst hem gloeide van voel voor het ware en schoone, geen macht ter-wereld hem beletten kon de toonen aantetsaan, die met zulk een gevoel over-eestemmen, en dat hy veel liever zweeg, dan zyn woorden

Zo werkt het:

1 Scan de pagina die je hebt uitgezocht op woorden die je opvallen en eventueel een thema dat deze woorden omvat.

2 Omcirkel de woorden die je denkt te kunnen gebruiken met potlood.

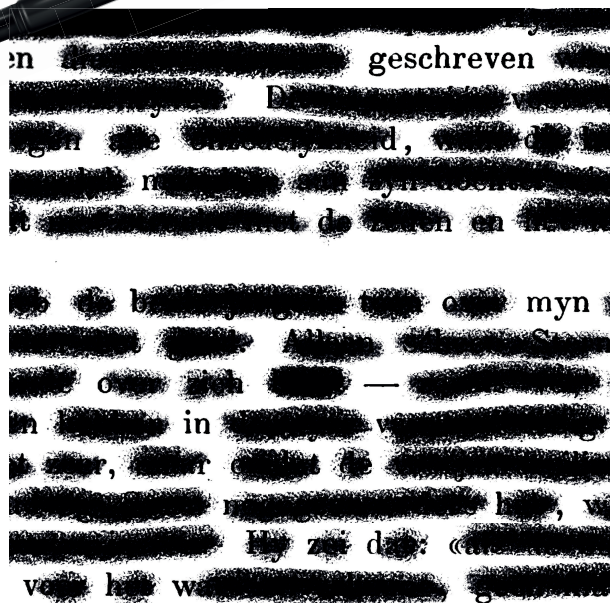
3 Kijk of je er zinnen mee kunt vormen en er een samenhangend gedicht mee kunt maken.

4 Kras, kleur of streep de woorden weg of plak er iets overheen.

5 Scheur de pagina uit het boek en lijst hem in!

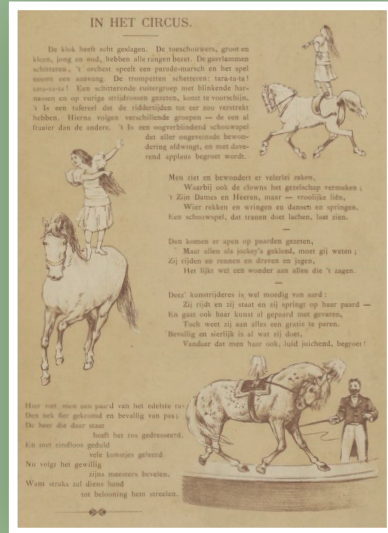
Streep woorden die je niet nodig hebt door. Je kunt ook 'wegstrepen' op creatieve manieren — bijvoorbeeld door gebruik te maken van afbeeldingen die je over woorden of delen heen plakt, die te maken hebben met je gedicht.

Titel van het werk
Auteursnaam, jaartal

Op de achterzijde van de platen in dit boek vind je telkens de bron en een afbeelding van het oorspronkelijke werk, zo kun je altijd even terugkijken naar het origineel voordat je er je eigen kunstwerk van maakt.

Elke pagina heeft een eigen perforatielijn, Hierdoor kun je gemakkelijk je gedichten uit het boek losscheuren en inlijsten.

De Morgenstond heeft Goud in den Mond.

„Wat hoor ik daar?” — Daisy ging in haar bedje overeind zitten om te luisteren, want wat zij nu hoorde had zij nog nooit vernomen.

't Was nog zeer vroeg; alles was stil in huis. De zon ging pas op en de ipomaea's aan het venster beurden heur blauwe en purperkleurige kelkjes naar het licht om de eerste stralen op te vangen. De hemel was bezaaid met rozeroode wolkjes; de dauwdruppels schitterden als diamanten aan de grashalmpjes en de vogels zongen, zooals zij het alleen maar in den vroegen ochtend doen. Doch zachter, liefelijker dan de zang van welk vogeltje ook was de heerlijke muziek, die Daisy hoorde. De toon was zoo helder en blijde dat het wel onmogelijk was om stil in bed te blijven liggen als dat deuntje, 't welk elfen tot dansen scheen te noodigen, door de kamer weerklonk. Daisy sprong haar bed uit, zette haar slaperige oogjes al wijder en wijder open van verbazing en opgetogenheid, terwijl zij bewonderend luisterde.

„Waar is het?” vroeg zij en stak haar hoofdje het raam uit. Alleen de ipomaea's zag zij trillen op heur ranke stengeltjes, de roodborstjes tjlpten daar beneden in den tuin en de wind kuste Daisy het gelaat, maar niemand gaf haar antwoord en steeds klonk de liefelijke muziek zeer dicht in hare nabijheid.

Uit tante Jo's Snippermand

Louisa M. Alcott, 1902

De Morgenstond heeft Goud
in den Mond.

„Wat hoor ik daar?” — Daisy ging in haar bedje overeind zitten om te luisteren, want wat zij nu hoorde had zij nog nooit vernomen.

't Was nog zeer vroeg; alles was stil in huis. De zon ging pas op en de ipomaea's aan het venster beurden heur blauwe en purperkleurige kelkjes naar het licht om de eerste stralen op te vangen. De hemel was bezaaid met rozerode wolkjes; de dauwdruppels schitterden als diamanten aan de grashalmpjes en de vogels zongen, zooals zij het alleen maar in den vroegen ochtend doen. Doch zachter, liefelijker dan de zang van welk vogeltje ook was de heerlijke muziek, die Daisy hoorde. De toon was zoo helder en blijde dat het wel onmogelijk was om stil in bed te blijven liggen als dat deuntje, 't welk elfen tot dansen scheen te noodigen, door de kamer weerklonk. Daisy sprong haar bed uit, zette haar slaperige oogjes al wijder en wijder open van verbazing en opgetogenheid, terwijl zij bewonderend luisterde.

„Waar is het?” vroeg zij en stak haar hoofdje het raam uit. Alleen de ipomaea's zag zij trillen op heur ranke stengeltjes, de roodborstjes ijilpten daar beneden in den tuin en de wind kuste Daisy het gelaat, maar niemand gaf haar antwoord en steeds klonk de liefelijke muziek zeer dicht in hare nabijheid.

IN HET CIRCUS.

De klok heeft acht geslagen. De toeschouwers, groot en klein, jong en oud, hebben alle rangen bezet. De gasvlammen schitteren, 't orkest speelt een parade-marsch en het spel neemt een aanvang. De trompetten schetteren: tara-ta-ta! tara-ta-ta! Een schitterende ruitergroep met blinkende harnassen en op vurige strijdrossen gezeten, komt te voorschijn. 't Is een tafereel dat de riddertijden tot eer zou verstrekt hebben. Hierna volgen verschillende groepen — de een al fraaier dan de andere. 't Is een oogverblindend schouwspel dat aller ongeveinsde bewondering afdwingt, en met daverend applaus begroet wordt.

Men ziet en bewondert er velerlei zaken,
 Waarbij ook de clowns het gezelschap vermaken ;
 't Zijn Dames en Heeren, maar — vroolijke liën,
 Wier rekken en wringen en dansen en springen.
 Een schouwspel, dat tranen doet lachen, laat zien.

Dan komen er apen op paarden gezeten,
 Maar allen als jockey's gekleed, moet gij weten ;
 Zij rijden en rennen en draven en jagen,
 Het lijkt wel een wonder aan allen die 't zagen.

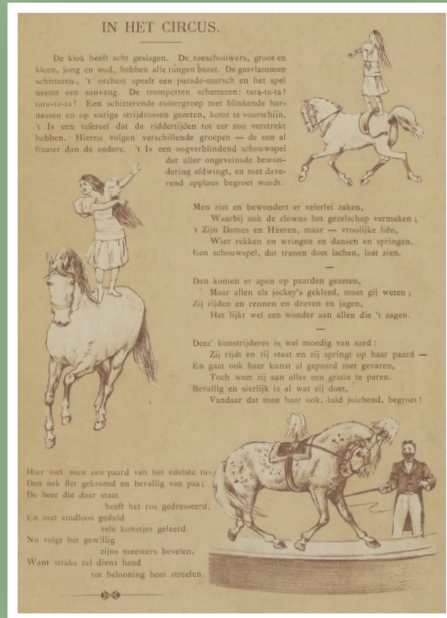
Deez' kunstrijderes is wel moedig van aard :
 Zij rijdt en zij staat en zij springt op haar paard —
 En gaat ook haar kunst al gepaard met gevaren,
 Toch weet zij aan alles een gratie te paren.
 Bevallig en sierlijk is al wat zij doet,
 Vandaar dat men haar ook, luid juichend, begroet !

Hier ziet men een paard van het edelste ras
 Den nek fier gekromd en bevallig van pas ;
 De heer die daar staat
                                 heeft het ros gedresseerd,
 En met eindloos geduld
                                 vele kunstjes geleerd.
 Nu volgt het gewillig
                                 zijns meesters bevelen,
 Want straks zal diens hand
                                 tot belooning hem streelen.

Een avond in het Circus Renz en
wat wij daar gezien hebben
E.H. van Leent, 1896

Praeadamiten, d. i. die vóór Adam waren, noemt men die menschen of menschenstammen, welke, in de onderstelling dat het menschdom reeds bestaan heeft vóór Adam en Eva, vroeger dan deze de aarde zouden hebben bevolkt.

Praesambel. Zie *Priamel*.

Praebende (Lat. *praebenda*, *provenda*), bij ons preuve, is oorspronkelijk het levensonderhoud, dat dagelijks aan monniken of geestelijken aan den gemeenschappelijken disch verschafft wordt. Bij de opheffing van het gemeenschappelijk leven werden de inkomsten verdeeld en aan de verschillende leden van het sticht (*canonici praebendarii*) eene vaste inkomst, *beneficium* of *praebenda gen.*, toegekend. Van deze geestelijke P. zijn onderscheiden de P. voor leeken, waarvan velen slechts voor enkele familiën bestemd zijn. Ook voor leden van Evangelische kapittels bestaan P. Bij de secularisatie van Roomsche stichten zijn sommige P. met de universiteiten verbonden en aan de eerste professoraten der god- en regtsgeleerde faculteiten toegekend, met den titel van *Domheer*, z. a. te Leipzig.

Præscriptaat, Præscripteren. Zie *Neerslag* en *Nederploffen*.

Prædestinatie, d. i. voorbeschikking, heet in de dogmatiek het onvoorwaardelijk vrije raadsbesluit van God, krachtens hetwelk uit het door den zondeval verdorven menschdom niet allen tot het heil in Christus geroepen worden, en onder de geroepenen alleen de van eeuwigheid of persoonlijk uitverkorenen zalig worden. Tegenover de Pelagianen (z. a.) verdedigde Augustinus (z. a.) deze leer, welke later nog scherper voorgesteld werd door het aannemen eener dubbele P., die ter verdoemenis en die ter zaligheid. Gedurende de middeleeuwen werd echter deze leer nimmer de heerschende in de kerk, hoewel zij in scherpe denkers, z. a. Thom. Bradwardine, Wieliffe en and., hare voorstanders vond. De Roomsche kerk stelde altijd de goddelijke voorbeschikking afhankelijk van de goddelijke voorwetenschap, met betrekking tot het gebruik, dat de mensch van zijn vrijen wil zou maken. Luther handhaafde de P. op grond dat de mensch, door de erfzonde verdorven, het vermogen om goed te handelen verloren heeft. Zwingli en Calvijn gingen meer van de voorstelling van Gods volstreckte opperheerschappij uit, weshalve de mensch in alles van God afhankelijk is; zij namen dan ook consequent eene P. aan, die vóór en onafhankelijk van den zondeval bij God bepaald was (*supralapsarisch*), in tegenstelling van hen, die zich Gods raadsbesluit als een gevolg van den zondeval voorstelden (*infralapsarisch*), zoo als Augustinus en de Dordsche synode.

Prædicaat noemt men in de logica een begrip in betrekking tot een ander. Ook worden de eigenschappen der voorwerpen en vandaar ook titels, die men aan iemand toekent, P. genaamd.

Prædicamenten. Zie *Kategoriën*.

Prædinius (Regnerus), ook Winsemius gen. naar het dorp Winsum in Friesland, waar hij in 1508 geboren werd, ontving zijne eerste opleiding in het Franciscaner klooster te Groningen, waar hij veel van den geest en de denkwijze van Wessel Gansfort in zich opnam, studeerde te Leuven in de letteren, wijsbegeerte en godgeleerdheid, en bekleedde, na eene wetenschappelijke reis ondernomen te hebben, het rectoraat der Lat. scholen te Groningen, waar buitenlandsche leerlingen, zelfs uit Italië en Polen, zijn onderwijs kwamen genieten, en hij in 1559 overleed. In 1810 is hem op het voormalig Martini-kerkhof, thans wandelplaats, te Groningen, door de zorg van den hoogl. Th. van Swinderen een gedenkteeken gesticht. Hoewel P. waarschijnlijk den boezem der Roomsche kerk niet verliet, heeft hij toch aan de zaak der Hervorming belangrijke diensten bewezen door zijne verlichte en vrijzinnige denkwijze. Zijn leerling J. Acronius gaf zijne godgeleerde werken uit (Bazel 1553). Zijne letterkundige schriften zijn, volgens zijn uitdrukkelijken wil, verbrand.

Præëxistentie of voorbestaan is de uit het O. afkomstige en door sommige Grieksche wijsgeeren voorgestane onderstelling, dat de menschelijke ziel reeds vóór hare inwoning in het tegenwoordige ligchaam bestond. Ook onder de Christenen vond de meening voorstanders, dat God de zielen vóór de wereld geschapen heeft en ze achtereenvolgens bij de verwekking of geboorte met het ligchaam vereenigt. De voorstanders van dit gevoelen heeten *Præëxistentianen* of *Creatianen*, in tegenstelling van de *Traducianen*, die stellen dat de zielen met het ligchaam door de voorttelling worden voortgeplant. P. wordt in het bijzonder gebezigd van het bestaan van het Woord, den Logos (z. a.), vóór de schepping bij God.

Algemeene Nederlandsche Encyclopedie
voor den Beschaafden Stand
1868

Fradamiten, d. i. die vóór Adam waren, noemt men die menschen of menschenstemmen, welke, in de onderstelling dat de menschen reeds bestaan heet vóór Adam en Eva, vroeger dan deze de sardé zouden hebben berolkt.

Frabebel, Zie *Froneel*.
Frabende (Lat. *frabende*, *provenda*), bij ons *preure*, is oorspronkelijk het levensonderhoud, dat dagelijks aan menschen of dierlijkezood aan den gemeenschappelijken dienst verschaffd wordt, bij de opvoeding van het gemeenschappelijken leven reedde de inkomen verdeeld en aan de vereebillende leden van het sticht (canonici *frabendarii*) eene vaste inkomen, hooftinkom of *frabende* gen. toegevoerd. Van deze geestelike F. zijn onderscheiden de F. voor leeken, waarvan velen slechts voor enkele familien bestemd zijn. Ook voor leden van Evangelische kapittels bestaan F. Bij de secularisatie van Roomsche stichten zijn sommige F. met de universiteiten verbonden en aan de eerste professoren der god- en rechtsgeleerde faculteiten toegekend, met den titel van *Dombers*, z. n. te Leipzig.

Fradijtaal, **Fradijpleven**. Zie *Verdrag in Nederrijfen*.
Fradijtaal, d. i. voorbeschikking, het in de dogmatiek het oorspronkelijk vrije raadbesluit van God, krachtens hetwelk zij het door den zondval verdoeren menschen niet allen tot het heil in Christus geproven worden, en onder de geproven alleen de van eenwijdheid of persoonlijk uitverkoren zalig worden. Tegenover de Pelagianen (z. a.) verdedigde Augustinus (z. a.) deze leer, welke later nog scherper voorgezet werd door het samen eenen dubbels F. dat ter verdoemenis en die ter saligheid. Gedurende de middeleeuwen werd echter den leer nimmer de heerschende in de kerk, hoewel zij in veler denkers, z. a. Thom. Aquinas, Willelm. de and., hare voorstanders vond. De Roomsche kerk stelde altijd de goddelijke voorbeschikking afhankelijk van de goddelijke voorbeschikking, met betrekking tot het gebruik, dat de menschen van zijn rijzen wil zoo maken. Later handhaafde de F. op grond dat de menschen, door de erfsonde verdoeren, het vermogen en goed te handelen verloren heeft. Zwingli en Calvin gingen meer van de voorstelling van Gods volkomen openbaringschap uit, wehale de menschen in alles van God afhankelijk is; zij namen dan ook consequent eene F. aan, die vóór en onafhankelijk van den zondval bij God bepaald was (supralapsarieel), in tegenstelling van hen, die zich Gods raadbesluit als een gevolg van den zondval voorstelden (infralapsarieel), zoo als Augustinus en de Doerdenen voorstelden.

Fradijtaal noemt men in de logica een begrip in betrekking tot een ander. Ook worden de rijnschappen der voorwerpen en vandaar ook tijds, die men aan iemand toekent, F. genaamd.

Fradijtaal, Zie *Kaloprie*.
Fradijtaal (Regens), ook Winsemius gen. naar het dorp Winsum in Friesland, waar hij in 1608 geboren werd, ontving zijne eerste opleiding in het Franciscaner Klooster te Groninga, waar hij reed van den geest en de denkwijze van Wessel Gansfort in zich opnam, studeerde te Leuven in de letters, wijsgeerte en godgeleerdheid, en behaalde na eene wetenschappelijke reis onderzoecken te hebben, het rectoraat der Lat. school te Groninga, waar hollandsche leerlingen, zelfs uit Italia en Polen, zijn onderwijs kregen gemeten, en hij in 1649 overleed. In 1610 is hem op het voornamelijk Martin-kerkhol, thans wendplaats, te Groninga, door de noot van den hooft Th. van Swinden een gedenksteen gesticht. Hoewel F. waarolijkelijk den boemen der Roomsche kerk niet verlies, heeft hij toch aan de zaak der hervorming belangrijke diensten bewezen door zijne verichte en rijnsingse denkwijze. Zijn leerling J. Accovius gaf zijne godgeleerde werken uit (Haar 1653). Zijne letterkundige schriften zijn, volgens zijn oudnakkelijken wil, verbrand.

Fradijtaal of voortbestaan in de uit het O. afkomstige en door sommige Grieksche wijsgeeren voorgesene onderstelling, dat de menscheelike ziel reeds vóór hare inwooning in het tegenwoordige ligchaam bestond. Ook onder de Christenen vond de meening voorstanders, dat God de ziel vóór de wereld geschapen heeft en na achterenvolgens bij de werking of geboorte uit het ligchaam vereenigt. De voorstanders van dit gevoelen heeten *Fradijtaalisten* of *Cratisten*, in tegenstelling van de *Fradijtaal*, die stellen dat de ziel met het ligchaam door de voortleeding eeren voortgeplant. F. wordt in het bijzonder gebezigd van het bestaan van het Woord, den Logos (z. a.), vóór de schapting bij God.

WIEGEZANG.

Mag ik wel uw waggelend wiegie naadren, jonggeboren spruit?
 'k Mag; ik zie reeds aan uw lonkjes, dat uw fierheid niemand stuit:
 Neen, de onnoozelheid baart gulheid, ziet geen luister, kent geen rang;
 Ja, gij reikt me zelfs uw handjes, luistrend naar mijn kinderzang.
 Welk een schoonen dag belooft het, als de zoete minzaamheid
 In den uchtend van het leven zulk een lieven glans verspreidt!
 'k Zal dan ook rondborstig wezen, wijl gij door uw voorbeeld leert,
 Dat uw kindschheid het gemeenzaamst met eenvoudigheid verkeert.
 Kon ik maar den toegang vinden onbelemmerd tot uw hart
 Door den dikken drang der nevels, die het kinderbrein verwart!
 Want ik moet u (neem die lofspraak, als een welkom, gunstig aan!)
 Bij uws levens aanvang melden, dat gij eeuwig zult bestaan.
 De eeuwigheid, al is dit wartaal voor uw kinderlijk verstand,
 Houdt uw teeder levensdraadje vast gestrengeld in haar hand.
 Denk dan niet, aanminnig wichtje! dat gij slechts geschapen zijt,
 Om hier in een wieg te schommlen: neen, dat duurt een korten tijd.
 Straks verblijdt ge ons, als uw jongheid aller liefde tot zich troont.
 En zich in haar spelen geestig, in haar staamlen schrandler toont.
 Maar uwe edelste vermogens sluiten dan hun kring nog niet;
 Wijl een ieder met verlangen op uw rijper leeftijd ziet:
 Als het denkvermogen toeneemt en 't vernuft in vlugheid bloeit:
 Als de zinnen krachtigst werken en het vuur der togten gloeit:
 In dien leeftijd spant de Satan tegen 't ijdel hart zijn boog,
 En, die 't hoogste staan verheven, loopen 't allereerst in 't oog.
 Maar, wanneer u in die dagen 't zoetste dier vermaken streelt,
 Die de wereld, als zij 't gulst is, uit haar rijksten schat bedeeft;
 Dan ook zult ge, daar uw boezem jagend naar verandering hijgt,
 Wensch ik, leeren, dat gij nimmer in die vreugd voldoening krijgt:
 En deze oogst is niet te maaijen, als de levenskracht verfenst
 In die onverzade grijsheid, die zich telkens anders wenschet.
 Neen, maar 't onbekende voorwerp, daar het oog der ziel op staart,
 Wordt of nergens, dat 's onmooglijk, of in de eeuwigheid bewaard.
 Liefje! — luikt de vaak uwe oogjes? — Ai! verschoon hem, die u stoort.
 Word toch wakker, als ge sluimrend van uw eeuwig aanzijn hoort.
 Voor eene eeuwigheid geschapen! — kan er grooter hoogheid zijn?
 Bij dien luister is 't geflikker van al 't aanzijn ijdele schijn.

Volledige Dichtwerken
Hieronymus van Alphen, 1871

44

STICHTSELDER

WIEGEZANG.

Mag ik wel uw waggelend wiegje naaden, jonggeboren spruit?
'k Mag; ik die reeds aan uw lodjes, dat uw liefheid niemand sluit:
Neen, de onnosselheid baart gulheid, ziet geen luister, kent geen rang;
Ja, gij reikt me zelfs uw handjes, luistrend naar mijn kinderzang.
Wek een schoonen dag beloof het, als de zoete minnaarsheid
In den achterd' van het leven nuik een lieven glas weerspeelt!
'k Zal dan ook rondborst'g wezen, wijl gij door uw voorbeeld leert,
Dat uw kindschheid het gemoenzaamst met eenvoudigheid verkeert.
Ken ik maar den toegang vinden onbesnimmerd tot uw hart
Door den dikken drang der nevels, die het kinderelein verwaart!
Want ik moet u (neem die lofspraak, als een welkom, gunstig aan.)
Bij uws levens aanvang melden, dat gij eeuw'g zult bestaan.
De eeuwigheid, al is dit wartaal voor uw kinderlijk verstant,
Houdt uw toeder levensdrangje vast gestrengeld in haar hand.
Denk dan niet, aanninnig wichtje! dat gij slechts geschapen zijt,
Om hier in een wieg te schommelen: neen, dat duurt een korten tijd.
Strafs verlijft g' ons, als uw jeugheid aller liefste tot zins brood.
En zich in haar spelen giestig, in haar stansden schrande toert.
Maar uwe edelste vermogens sluiten dan hun kring nog niet;
Wijl een ieder met verlangen op uw rijper leeftijd ziet:
Als het denkvermogen toensont en 't veruift in 't waghoud kloest:
Als de zinnen krachtigst werken en het vuur der togten gloest:
In dien leeftijd spant de Satan tegen 't ijdel hart zijn boog,
'En, die 't hoogste staan verheven, loopen 't allererst in 't loog.
Maar, wanneer u in die dagen 't zotske dier vernaken stoesht,
Die de wereld, als zij 't gulst is, uit haar rijksten schat bedeelt;
Dan ook zult ge, daar uw boezem jagend naar vernedring hijgt,
Wensch ik, leeren, dat gij nimmer in die vreed'g volbloening krijgt:
En dene sogt is niet te manjien, als de levenskracht verlost
In die onverzade grijsheid, die zich telkens anders wensch.
Neen, maar 't onbekende voorwerp, daar het oog der ziel op staart,
Werk of werrens, dat 't onnossel'g, of in de eeuw'gheid bewaard.
Liefje! — luikt de vaak uwe oogjes? — Al' veruoch'ben, die u stoort.
Word toch wakker, als ge slimmerd van uw eeuw'g aanzijn hoort.
Voor eene eeuw'gheid geschapen! — kan er grooter hoogheid zijn?
Bij dien luister is 't gelukker van al 't aanzijn ijdele schijn.

EEN AVONDRITJE.

Een drietal lieve jongetjes,
Als heertjes chic gekleed,
Die rijden in een wagentje,
Dat men een »sportkar» heet.
Zij zitten daar zoo kloek en fier,
Als waren 't rijke heeren,
Die louter leven voor 't plezier,
Om schatten te verteren.

EEN OPTOCHT MET DEN OOIEVAAR en DE BLOEMENMAND.

Hola! Stopt eris paardjes! Och, maakt
toch niet zoo'n spoed,
't Aanschouwen van die kindergroep,
doet ieders harte goed.
Je voertuig is beladen met waar -
van — 't liefste soort.
Dus toeft hier nog een poosje of —
rijdt slechts langzaam voort.
Och, zie eens naar dien langbeen, dien
loozen lepelaar

Zeg, sta je daar te droomen bij zulk een kinderschaar?
Of — denkt gij aan de dagen toen allen om u heen,
Nog bakerkindjes waren met luiers om de leen?
Zeg, denkt gij aan de vreugde door de ouders eens verwacht,
Toen gij hen door den schoorsteen een kind in de
armen bracht . . . ?

Och, zie maar naar die kleuters, zoo blij en welgemoed,
Zij bieden U heur kusjes als reine kindergroet.

AAN ALLES KOMT EEN EINDE.

Het laatste tafereel der »Lustige Bladen» is met schitterend succes afgespeeld. 't Was alles verblindend schoon wat wij zagen. Wie een avond in het Circus Renz heeft doorgebracht, zal dien nimmer vergeten en — den wakkeren Directeur bewonderen, die zijne voorstellingen zoo aardig weet te variëren, dat het circus avond aan avond een talrijk publiek lokt.

De geestige clown op de achterzijde van dit boek, wijst ons tot besluit op den fraaien bokkenwagen, waarmede Vroolijke Luim, Humor en Ulk de arena uitrijden.

Nog eenmaal schetteren de trompetten, maar — bij den laatsten paukslag verdwijnen de spelers; het publiek dringt opgetogen naar den uitgang van het fraai gebouwde circus der maatschappij »Arena,» de lichten worden uitgedoofd, en — andermaal behoort een der genoegelijkste avonden tot het Verleden.